

N:o 161.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 18 maj 1909.
— — — — Andra Kammaren den 18 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t med anhållan om förslag till lagbestämmelser i syfte att för vissa personer försvåra åtkomsten af starka drycker m. m.

(Sammansatta Bevillnings- (och Lag-)utskottets Utlåtande N:o 3.)

Till Konungen.

Uti en vid innevarande års riksdag afgifven motion har väckts förslag om införande af lagbestämmelser i syfte att för personer, som för brott, begånget under rusets inflytande, dömts till fängelse eller straffarbete eller som under en kortare tid upprepade gånger bötfällts för fylleri, försvåra åtkomsten af starka drycker samt om meddelande af i samband med dylik lagstiftning erforderliga administrativa föreskrifter.

I skrifvelse den 27 februari 1907 har Riksdagen hos Eders Kungl. Maj:t anhållit, det täcktes Eders Kungl. Maj:t låta verkställa utredning, huruvida och i hvad mån föreskrifter skulle kunna meddelas i fråga om internering af alkoholister äfven mot deras vilja i för dem afsedda kuranstalter samt, i fall utredningen därtill gafve anledning, för Riksdagen framlägga förslag till lagstiftning i ämnet. Enligt hvad motiveringen till ifrågavarande skrifvelse gifver vid handen, har Riksdagen härvid med alkoholist förstätt en

sådan person, hos hvilken begäret efter starka drycker antagit en sjuklig karaktär samt gått så långt, att vederbörande till följd af sin dryckenskap måste anses psykiskt ofri samt i följd däraf oförmögen att sörja för sig själf eller farlig för sin omgifning. I samband härmed har Riksdagen med styrka framhållit, att genomförandet af en dylik lagstiftning förutsätter stor varsamhet och att förfarandet vid meddelande af beslut om internering bör ordnas så, att personer, som förfallit till missbruk af alkohol, men ännu ej förlorat sin viljefrihet i berörda hänseende, icke utsätts för faran att förväxlas med sådana sjuklingar hvarom här är fråga, och det därmed förenade äfventyret af tvångsinternering. Det är således uppenbart, att, när Riksdagens omförmälda skrifvelse, som ännu är beroende på Eders Kungl. Maj:ts pröfning, i sin tid ledt till en lagstiftning i ämnet, sådana vanedrinkare, hvilkas spritbegär ej kan karaktäriseras såsom rent af sjukligt, fortfarande skola vara oförhindrade att genom missbruk af starka drycker vålla sina familjer både ekonomiska svårigheter och andra obehag samt medföra fara för den allmänna säkerheten. Endast på en ringa del af dylika drinkare kan straffet för fylleri väntas utöfva någon verkan; det stora flertalet af dem låter sig enligt erfarenhetens vittnesbörd icke därpå rättas. Under sådana förhållanden måste det framstå såsom ett önskemål att i största möjliga utsträckning för dylika drinkare försvåra åtkomsten af starka drycker. I sådant afseende har ifrågasatts, att om en person upprepade gånger bötfällts för fylleri eller dömts till urbota straff för brott, begånget under rusets inflytande, vederbörande domstol skulle vara skyldig meddela förbud för personer, som idka försäljning af starka drycker, att vidare sälja sådana till en dylik vanedrinkare. I samband därmed har såsom medel att göra lagen effektiv föreslagits skyldighet för vederbörande polismyndighet att om förbud af dylik art underrätta sprithandlare och värdshusvärdar i drinkarens hemort. Från principiell synpunkt finner Riksdagen icke något att invända mot berörda förslag. Beträffande möjligheten att effektivt upprätthålla dylika förbud är Riksdagen visserligen tveksam för de större städernas vidkommande, men äfven om svårigheterna i detta afseende skulle visa sig oöfverkomliga å dessa orter, skulle dock enligt Riksdagens förmenande mycket vara vunnet, om sådana förbud kunde effektivt upprätthållas å landsbygden samt i smärre och medelstora städer. Riksdagen är för öfrigt förvissad, att vetskaper om att en dylik påföljd

drabbar den, som gör sig skyldig till upprepadt missbruk af starka drycker, skulle i många fall verka återhållande på dryckesskapsbegäret samt bidra att stärka den utbredda folkmeningen om detta begärs förkastlighet. Riksdagen anser det emellertid böra öfverlämnas åt Eders Kungl. Maj:t att efter ytterligare utredning af frågan framlägga förslag till lagbestämmelser härutinnan.

Riksdagen får således hemställa, det Eders Kungl. Maj:t täcktes efter verkställd utredning *dels* för Riksdagen framlägga förslag till lagbestämmelser i syfte att för personer, som för brott, begånget under rusets inflytande, dömts till fängelse eller straffarbete eller som under en kortare tid upprepade gånger bötfällts för fylleri, försvåra åtkomsten af starka drycker, *dels ock* meddela de närmare administrativa föreskrifter, som af sådana lagbestämmelser må för-
anledas.

Stockholm den 18 maj 1909.

Med undersåtlig vördnad.
